

Arrest

nr. 62 448 van 30 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 29 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. VAN DEN STEEN, die loco advocaten T. HERMANS en R. HOSKENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma afkomstig uit Kosovo Polje en bent u Kosovaars staatsburger.

Tijdens de oorlog van Kosovo verbleef u in een bunker in Kosovo Polje, waar u uw partner J.R.(...) (O.V.6.697.904) leerde kennen.

U trok samen met hem in uw verlaten ouderlijke woning in. Enkele dagen hierna kwamen tien tot vijftien gemaskerde Albanezen het huis binnen, zetten u en uw partner in aparte kamers en verkrachtten u. Ze kwamen vervolgens bijna elke dag, ook op vrijdag. Jullie werden bedreigd door hen en er werd jullie gezegd dat er geen plaats voor de Roma was en dat jullie Kosovo moesten verlaten. U ging eenmaal naar de politie om dit te melden. Daar werd u gezegd dat er iemand naar uw huis gestuurd zou worden.

Er kwam echter niemand opdagen. U ging met uw partner ook vaak aangifte van deze incidenten doen bij de internationale wegblokkades, waar u eveneens werd gezegd dat er iemand zou komen. Ook dan kwam er echter niemand.

Uw partner had in Podujevo problemen gehad met een Albanees wiens auto hij bekrast zou hebben met zijn kar. Deze man bedreigde uw partner eenmaal in Kosovo Polje met een wapen. Niet lang voor uw komst naar België hoorde uw partner dat deze Albanees naar hem op zoek was in Kosovo Polje.

U besloot Kosovo te verlaten en reisde met uw gezin naar België, waar u op 4 oktober 2010 asiel aanvraagde.

U wenst niet naar Kosovo terug te keren uit vrees terug verkracht te zullen worden en uit vrees dat uw kinderen er niet genoeg te eten zullen hebben. In het kader van uw asielaanvraag legde u een Kosovaarse identiteitskaart neer, uitgereikt op 12 maart 2008.

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die terzake door uw partner J.R.(...) (O.V.6.697.904) werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt:

[...]

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde Kosovaarse identiteitskaart werd in bovenstaande beslissing reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, R.J.. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 62 447 van 30 mei 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van R.J. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr.

186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat reeds herhaaldelijk werd beslist dat de procedure voor de commissaris-generaal geen juridische procedure is, maar een administratieve.

De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 (zie RvS 14 maart 2005, nr. 141.946; RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827).

Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoont hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

Waar verzoeker de schending inroept van de artikelen 2, 3 en 5.1 EVRM, wijst de Raad er op dat deze artikelen inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad verwijst hiervoor naar zijn argumentering zoals infra uiteengezet.

De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.4. Het verwijt van verzoeker aan het adres van de commissaris-generaal "niet ten genoegen van rechte" te hebben aangetoond dat verzoeker geen gegronde vrees had en dat hij "met haar tendentieuze weergave van de feiten slechts haar onwil aantoont om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waar verzoeker zich bevond", is gelet op de vijf pagina's lange uitgebreide motivering sub 1.2. van de bestreden beslissing en het aantal documenten vervat in het administratief dossier waarin de objectieve situatie voor de Roma in Kosovo aan de hand van tal van bronnen wordt onderzocht, onterecht.

Verzoeker beperkt zich hier louter tot het uiten van beschuldigingen aan het adres van de commissaris-generaal zonder deze evenwel hard te maken. Dergelijk verweer is niet dienstig.

De motieven op grond waarvan de commissaris-generaal tot zijn besluiten kwam, staan duidelijk en afdoende in de bestreden beslissing vermeld.

De Raad stelt vast dat verzoeker er niet in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen.

Het verweer van verzoeker aangaande de documenten die hij bijbracht in een poging de identiteit en nationaliteit van hem en zijn echtgenote te bewijzen, met name dat deze niet authentieke documenten die hem werden afgeleverd door de autoriteiten, illustreren dat hij als Roma gediscrimineerd wordt gezien hem gewild slecht aangemaakte stukken uitgereikt werden, wordt door de Raad niet aanvaard. Dit verweer betreft immers een blote bewering die verzoeker geenszins hard weet te maken.

Bovendien kan, zoals verweerder terecht opmerkt, niet worden ingezien waarom de Kosovaarse autoriteiten alsnog de moeite zouden doen om aan verzoekers documenten te verschaffen indien ze hen werkelijk zouden discrimineren, en ook niet wat het de Kosovaarse autoriteiten zouden opleveren

om aan verzoekers "met opzet slecht aangemaakte papieren" te geven, waarbij ze dan zelfs zouden zijn overgegaan tot het vervalsen van de eigen stempels.

Evenmin zien noch verweerder, noch de Raad in hoe de autoriteiten al op 12 maart 2008 aan de vrouw van verzoeker "met opzet" een identiteitskaart konden afleveren van de Republiek Kosovo, nu blijkt dat dergelijke kaarten pas vanaf begin oktober 2008 werden uitgereikt.

Dit verweer is niet ernstig meer.

Bovendien stroken de verklaringen van verzoeker niet met objectieve informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd en waaruit blijkt dat de Kosovaarse overheid actief stappen onderneemt om de registratie van de RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) als inwoner van Kosovo te verzekeren en hen aan de nodige identiteitsdocumenten te helpen.

De algemene situatie zoals deze beschreven wordt in de rapporten van "Human Rights Watch" en "Amnesty International" stelt voorgaande informatie niet in een ander daglicht gezien in deze rapporten in het algemeen verwezen wordt naar de precare situatie voor bepaalde Roma die gedwongen naar Kosovo gerepatriëerd werden. Deze informatie verklaart niet hoe het komt dat verzoekers tijdens hun verblijf in Kosovo geen authentieke identiteitsdocumenten konden verkrijgen.

Verzoeker slaagt er bijgevolg niet in het besluit te keren dat hij middels valse documenten de Belgische asielinstanties heeft willen misleiden.

Deze vaststelling doet afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van verzoeker.

De Raad stelt wat betreft de in de bestreden beslissing vastgestelde onwetendheden in hoofde van verzoeker, vast dat hij geen argumenten opwerpt die deze kunnen verklaren. Het blijkt immers dat de vragen die aan verzoeker en zijn echtgenote bij hun verhoor op het Commissariaat-generaal werden gesteld, slechts een minimale kennis vereisen over de regio waar verzoekers beweren de laatste jaren vóór hun vertrek uit hun land te hebben verbleven. Van een asielzoeker mag inderdaad verwacht worden dat hij bij machte is te antwoorden op dergelijke vragen in verband met de streek van herkomst. Het feit dat men geïsoleerd leefde of niet veel buiten kwam, doet daaraan geen afbreuk.

Het vastgestelde hiaat is dermate zwaarwichtig dat aan verzoekers beweerde verblijf tot 2010 in Kosovo geen geloof kan worden gehecht.

Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de concrete problemen die ze voorhouden aldaar te hebben ondervonden.

Verzoeker gaat ook voorbij aan de vaststelling dat geen enkele bewijswaarde wordt gehecht aan de bijgebrachte verklaring van de gemeente in verband met de betaling van elektriciteit in Kosovo Polje, nu hij en zijn echtgenote hierover incoherente verklaringen aflegden en er in het document bovendien enkele flagrante schrijffouten staan.

Verzoeker geeft ook geen plausibele verklaring voor de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van hem en zijn vader aangaande zijn problemen met een zekere A. Verweerder merkt terecht op dat zelfs al heeft verzoeker niet expliciet verklaard dat zijn vader het incident gezien heeft, de verklaringen van verzoeker en zijn vader hoe dan ook niet met elkaar in overeenstemming te brengen zijn.

Deze tegenstrijdigheid vindt zijn grondslag in het administratief dossier en heeft geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst. Ook deze tegenstrijdigheid keert zich tegen de geloofwaardigheid van verzoekers relaas.

Daar waar verzoeker in zijn verzoekschrift laat gelden dat het tot op heden nog steeds zo is dat Roma weinig of geen toegang hebben tot werk en gezondheidszorg, merkt de Raad op dat dit geenszins ontkend wordt in de bestreden beslissing dat leden van de RAE gemeenschap in Kosovo nog te kampen kunnen krijgen met socio-economische problemen of op bepaalde vlakken discriminatie kunnen ondervinden.

Verzoeker gaat echter voorbij aan wat de motivering verder stelt, met name dat deze situatie het gevolg is van een samenloop van diverse factoren en niet herleid kan worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich houdt echter geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in; de discriminatie moet dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk.

De commissaris-generaal heeft er eveneens terecht op gewezen dat uit informatie blijkt dat het beleid van de Kosovaarse overheid gericht is op de integratie van Roma en dat de maatregelen die de Kosovaarse overheid treft, getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van rechten van de minderheden. Het feit dat mogelijk nog niet alle maatregelen ten volle werden geïmplementeerd, werpt geen ander licht op de vaststelling dat in Kosovo redelijke maatregelen worden getroffen ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de vreemdelingenwet.

Bovendien dient te worden onderstreept dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. Verzoeker verwijst evenwel naar zijn persoonlijke ervaringen, namelijk dat hij en zijn vrouw uit het ziekenhuis werden weggestuurd, doch gezien verzoeker met betrekking tot zijn identiteit, zijn recent verblijf in Kosovo en het incident met ene A. ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd (zie hoger), kan hij niet steunen op zijn eigen -ongeloofwaardige- verklaringen om afbreuk te doen aan de informatie waaruit blijkt dat leden van de minderheidsgroepen, waaronder de Roma, in de gemeente Kosovo Polje wel degelijk vrije toegang hebben tot de gezondheidszorg en dat er geen discriminatie bestaat bij het verkrijgen van medische zorg.

Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat, voor zover er aan verzoekers asielrelaas geloof kan gehecht worden -quod non- (zie hoger), internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen enkele poging heeft ondernomen om bescherming verkrijgen van de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten (zie verhoorverslag van 13 december 2010, p. 10); zijn echtgenote ging slechts eenmaal naar de politie (zie landeninformatie in administratief dossier, verhoorverslag van 13 december 2010, p. 6).

Dergelijke handelwijze volstaat echter niet om aan te tonen dat de overheid in zijn land van herkomst onwillig is om bescherming te verlenen, temeer daar uit de bestreden beslissing blijkt dat de in Kosovo aanwezige autoriteiten geenszins onwillig of onbekwaam zijn om bescherming te bieden en redelijke maatregelen treffen ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de vreemdelingenwet.

Verzoekers uitleg om het niet neerleggen van enige klacht bij de autoriteiten in zijn land van herkomst te verklaren, met name dat hij niet durfde uit angst dat de situatie nog zou verergeren, is een loutere bewering die niet volstaat om geen bescherming te hebben gezocht in zijn land, te vergoelijken.

Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die de informatie van de commissaris-generaal, afkomstig van Cedoca, een onafhankelijke en officiële Belgische documentatie- en onderzoeksdienst, in een ander daglicht stelt. Verzoeker beperkt zich enkel tot het uiten van kritiek waarmee hij echter niet vermag de op deze bronnen gefundeerde juistheid van de informatie van de commissaris-generaal te weerleggen.

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat aan verzoekers asielrelaas geen geloof kan gehecht worden en schaaft zich achter de beslissing van de commissaris-generaal.

Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Derhalve wordt van verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet geweigerd.

Aangezien geen geloof wordt gehecht aan verzoekers asielrelaas, kan dit relaas evenmin als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

Deze motieven, dewelke de Raad beaamt en overneemt, zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem zouden verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE